

Arrest

nr. 79 303 van 17 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 december 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. DE PONTHERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 11 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 14 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.12.2009 werd ingediend door :

C., N.

nationaliteit: Marokko

geboren te R. op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium vereist onder meer een ononderbroken verblijf van 5 jaar in België ten laatste bereikt op 15.12.2009. Hoewel betrokkene verschillende documenten voorlegt die die zouden moeten aantonen, blijkt uit het paspoort dat betrokkene voorlegt, dat zij op 28.02.2009 Marokko te Tanger is binnengereisd en op 21.03.2009 Marokko weer heeft verlaten. Dit betekent dat betrokkene geen ononderbroken verblijf in België van 5 jaar, ten laatste bereikt op 15.12.2009 heeft gekend. Criterium 2.8A vereist ook dat de verzoeker voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of voor die datum een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Bijgevolg kan betrokkene zich niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Betrokkene verklaart dat ze zwanger is, echter verzuimt betrokkene het om bewijzen voor te leggen die deze loutere bewering kunnen staven.

Betrokkene vermeldt eveneens dat een terugkeer naar haar land van herkomst een mogelijke aantasting van haar integriteit zou betekenen, maar betrokkene verzuimt het eveneens om bewijzen voor te leggen om deze loutere bewering te staven.

Het feit dat betrokkene in België zou verblijven, zij in Brussel zou gewerkt hebben en bereid zou zijn opnieuw te werken, ze het Frans zou beheersen en Nederlands wil leren, ze een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum).

(...).”

Op 14 december 2011 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“(...)

REDEN VAN DE BESLISSING

verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

(...).”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster geen ernstig middel aanvoert en niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de artikelen 7, 9bis en 62 van de Wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en, 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 8, 13 en 15 van het Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950, goedgekeurd door de Wet van 13 mei 1955, van de artikelen 5 en 6 van de Richtlijn 2008/11/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijk normen en procedures in de lidstaten voor terugkeer van onderdanen van derde landen, die illegaal op hun grondgebied verblijven en van het zorgvuldigheidsbeginsel;

Doordat,

De eerste beslissing als volgt werd gemotiveerd:

(...)

Terwijl,

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de gezinssituatie van de verzoekende partij, die gehuwd is en 2 kinderen ten laste heeft;

Dat immers op 1/4/2010 L. F. het levenslicht zag te Roeselare;

Dat de oudste dochter O., ° in Alicante (Spanje) op 25/6/2007, de Spaanse nationaliteit bezit en dus een E.G. burger is;

Dat de bestreden beslissing weliswaar aan de verzoekende partij verwijt geen bewijs van haar zwangerschap te hebben bijgevoegd bij haar verzoek, maar dat er door de Dienst Vreemdelingenzaken blijkbaar geen rekening mee gehouden wordt dat iemand die zwanger is op 12/12/2009, normaliter wel zal bevallen zijn op 14/7/2011;

Dat er evenmin rekening werd gehouden met het bestaan van het oudste kind en er ook niet werd gemotiveerd waarom er met het bestaan van de kinderen en het gezin in het algemeen geen rekening diende gehouden te worden;

Dat er evenmin wordt gemotiveerd, waarom een minderjarig kind met Spaanse nationaliteit, niet gemachtigd zou kunnen worden te verblijven op het Belgische grondgebied en waarom vader en moeder dan evenmin zouden moeten gemachtigd worden tot verblijf;

Dat de motivering op dit punt niet afdoende is en dat tevens het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden, nu de administratie de plicht had vooreerst rekening te houden met alle elementen van het dossier, maar eveneens, in geval er elementen ontbraken, die op te vragen bij de betrokkenen;

En terwijl,

De verzoekende partij van mening is dat met "een ononderbroken verblijf" bedoeld wordt dat iemand gedurende een termijn die de 5 jaar overtreft, verbleven heeft in België, d.i. op een plaats waar zich het centrum van de activiteiten van de betrokkene afspeelt;

Dat zulks niet belet dat iemand zich tijdelijk mag en kan verplaatsen en bv. de familie in het buitenland mag bezoeken;

Dat de verzoekende partij toegeeft met dat opzet, samen met haar oudste dochter, in Marokko op bezoek te zijn geweest bij de familie tussen 28/2/2009 en 21/3/2009;

Dat dit niet belet dat het centrum van haar activiteiten in België bleef, dat zij hier verder, samen met haar echtgenoot een woning huurde en dat haar echtgenoot gedurende deze periode in België heeft verbleven;

Dat de bestreden beslissing op dit punt art. 9bis van de Vreemdelingenwet schendt;

En terwijl,

Iemand die in België verblijft met een dochter die de Spaanse nationaliteit heeft, het recht moet hebben te verblijven in België krachtens de artikelen 40 en 41 van de Vreemdelingenwet, juncto 8 E.V.R.M., hetgeen dient aangezien te worden als een wettig verblijf in de zin van het criterium 2.8A van de Instructie;

Dat de beslissing ook op dit punt art. 9bis van de Vreemdelingenwet schendt;

En doordat het Bevel om het grondgebied te verlaten als volgt werd gemotiveerd: (...)

Terwijl,

De overheid die een bevel om het grondgebied te verlaten betekent, dient rekening te houden met de bepalingen van de Richtlijn 2008/11/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijk normen en procedures in de lidstaten voor terugkeer van onderdanen van derde landen, die illegaal op hun grondgebied verblijven, nu elke lidstaat verplicht wordt een terugkeerbesluit te nemen tegenover derdelanders die illegaal op het grondgebied verblijven;

Dat deze Richtlijn immers een directe werking heeft;

Dat de lidstaten krachtens art. 5. concreet rekening dienen te houden met het familie- en gezinsleven beschermd door art. 8 E.V.R.M, en het non-refoulementsbeginzel;

Dat in casu uit de redactie van het bevel geenszins kan afgeleid worden, dat de Dienst Vreemdelingenzaken, het dossier in het licht van het refoulementsverbod volgend uit art. 8 E.V.R.M., heeft onderzocht, zodat de motiveringswet werd geschonden;

Dat er immers met geen woord gerept wordt in de beslissing over de echtgenoot van de verzoekende partij en haar 2 minderjarige kinderen;

Dat er niet gemotiveerd wordt waarom de verzoekende partij zou moeten gescheiden worden van haar man en kinderen;

Dat niet onderzocht werd of de eenheid van het gezin in Marokko nog mogelijk zou zijn, nu een van de kinderen de Spaanse nationaliteit bezit en de echtgenoot van de verzoekende partij dient aangezien te worden als een langdurig ingezetene in de zin van de Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25/11/2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen;

En terwijl,

De verzoekende partij verder dient te beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel, ten einde het terugkeerbesluit in de zin van de Richtlijn te bestrijden;

Dat de verzoekende partij bijgevolg vraagt dat het terugkeerbesluit, ten gronde zou worden herbekeken in beroep;

Dat in de mate dat het terugkeerbesluit niet ten gronde zou worden behandeld, art. 13 E.V.R.M, wordt geschonden;”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoeksters verzoekschrift blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Waar verzoekster aanvoert dat de gemachtigde ten onrechte heeft vastgesteld dat zij niet gedurende ten minste 31 maart 2007 ononderbroken op het grondgebied verblijft, stelt de verwerende partij dat verzoeksters beschouwingen falen in feite en in rechte. De verwerende partij verwijst naar het *vademecum* bij de instructies van 19 juli 2009 waarin wordt verduidelijkt dat de vreemdeling voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België moet hebben dat minimum vijf jaren bedraagt. De verwerende partij wijst erop dat uit verzoeksters paspoort blijkt dat zij België heeft verlaten tussen 28 februari 2009 en 21 maart 2009 en dat verzoekster niet ontkent dat zij in die periode het Schengengebied heeft verlaten. De verwerende partij benadrukt dat de gemachtigde van de staatssecretaris over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) wijst de verwerende partij er op dat verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet heeft verwezen naar artikel 8 van het EVRM bij de grond van haar aanvraag. Verzoekster maakte zelfs geen melding van haar gezinsleven en de aanwezigheid van een echtgenoot en twee minderjarige kinderen. In haar aanvraag verwees verzoekster enkel op zeer summiere wijze naar haar voorgelaten integratie en zwangerschap. Uit de

motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde ter dege rekening heeft gehouden met de door verzoekster daadwerkelijk in haar aanvraag aangevoerde elementen en hierover heeft gemotiveerd. Verzoeksters verwijzing naar artikel 8 van het EVRM kan hieraan geen afbreuk doen. De verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waarin gesteld wordt dat artikel 8 van het EVRM niet vereist dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 van het EVRM is overgegaan. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg. Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op het grondgebied te gedogen. Verzoekster laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet toegelaten inmenging in haar privé- en gezinsleven zou uitmaken. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, maar verzoekster dient wel te voldoen aan de binnenkomst- en verblijfsvereisten. De verwerende partij merkt tevens op dat verzoekster nalaat uiteen te zetten waarom het voor haar onmogelijk is om een gezinsleven op te bouwen met haar gezin in het land van herkomst.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 5 van het EVRM, wijst de verwerende partij er op dat verzoekster niet het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberovende maatregel.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM wijst de verwerende partij erop dat dit artikel alleen maar kan worden geschonden indien de schending van een ander artikel van hetzelfde verdrag aangetoond wordt. *In casu* is de verwerende partij van oordeel dat verzoekster niet aantoont dat een ander artikel uit hetzelfde verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 13 van het EVRM.

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet in aanmerking komt om geregulariseerd te worden op basis van de elementen die zij heeft aangebracht. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert vooreerst aan dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met haar gezinssituatie, haar huwelijk en haar twee kinderen waarvan één de Spaanse nationaliteit heeft.

Verzoekster voert vervolgens aan dat de vereiste van een ononderbroken verblijf van vijf jaar niet belet dat iemand zich tijdelijk kan en mag verplaatsen en zo vb. familie in het buitenland mag bezoeken, zodat de bestreden beslissing op dit punt artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet schendt. Ten slotte meent verzoekster dat haar dochter die de Spaanse nationaliteit heeft het recht moet hebben om als burger

van de Unie in België te verblijven zodat verzoekster voldoet aan criterium 2.8A van de instructie en de bestreden beslissing op dit punt artikel 9bis schendt.

3.3.3. Inzake het huwelijk van verzoekster en haar twee kinderen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster in haar aanvraag zelf van 10 december 2009 geen melding heeft gemaakt van een echtgenoot en van kinderen. Zij stelde enkel in België “*familie en vrienden*” te hebben en verklaarde dat ze “*meer dan vijf maanden zwanger is*”. Op het ‘*typeformulier regularisatieaanvraag*’ dat bij haar aanvraag werd gevoegd, vulde verzoekster wel volgende informatie in bij “*samenstelling van gezin*”: een echtgenoot van Algerijnse nationaliteit, een dochter geboren in 2007 van Algerijnse nationaliteit, dat ze zwanger was van een tweede gemeenschappelijk kind. In haar aanvraag zelf heeft verzoekster geen gewag gemaakt van deze familieleden.

Waar verzoekster nu de mening is toegedaan dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met haar gezinssituatie, dient bijgevolg te worden opgemerkt dat verzoekster deze gezinssituatie niet heeft aangevoerd als element van haar aanvraag om geregulariseerd te worden, zodat de bestreden beslissing hierover niet diende te motiveren. Verzoekster heeft door het invullen van het vakje “*samenstelling gezin*” niet aangegeven of één van haar familieleden een recht op verblijf in België had, zodat het bestuur dit niet kon weten en hierover niet diende te motiveren. Waar verzoekster nu beweert dat haar oudste dochter de Spaanse nationaliteit heeft, dient te worden vastgesteld dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster aan het bestuur heeft laten weten dat deze dochter de Algerijnse nationaliteit heeft, zodat in de bestreden beslissing niet kon en niet hoefde gemotiveerd te worden over een dochter die een burger van de Unie zou zijn. Waar verzoekster kritiek uit op het feit dat zij had vermeld zwanger te zijn maar dat dit niet werd aangenomen wegens gebrek aan bewijs, en aanvoert dat iemand die zwanger was op het moment van de aanvraag in 2009, wel al zal bevallen zijn in 2011 wanneer de beslissing werd genomen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster inderdaad geen enkel bewijs van haar zwangerschap heeft voorgelegd. Bij haar aanvraag werd geen medisch attest in dat verband gevoegd. Verzoekster heeft evenmin een aanvulling ingediend waaruit blijkt dat zij bevallen is. Het motief in de bestreden beslissing in dit verband steunt bijgevolg op een correcte feitenvinding en is niet kennelijk onredelijk.

Verzoekster voert in dit verband tevens de schending van de zorgvuldigheidsplicht aan, omdat zij meent dat het bestuur, in het geval er elementen ontbraken, deze elementen diende op te vragen bij de betrokkenen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De zorgvuldigheidsplicht houdt niet in dat wanneer het bestuur vaststelt dat de aanvraag van een vreemdeling om in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet tot een verblijf gemachtigd te worden, niet onderbouwd is met bewijskrachtige stukken, het de aanvrager hiervan – voorafgaand aan het nemen van een beslissing – op de hoogte dient te stellen of dient uit te nodigen om hieromtrent zijn mening te geven.

Nu verzoekster enkel verklaarde zwanger te zijn zonder hiervan een bewijs aan te brengen en had meegedeeld dat haar oudste dochter de Algerijnse nationaliteit had, slaagt verzoekster er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.4. Verzoekster uit kritiek op het motief waarin wordt gesteld dat zij niet voldoet aan de vereiste van een ononderbroken verblijf van vijf jaar in België en meent dat moet worden toegelaten dat zij op familiebezoek ging maar dat het centrum van haar belangen hier in België bleef.

Ter terechtzitting wordt er gewezen op de arresten met nummers 215.571 en 216.651, uitgesproken op 5 oktober 2011 en 1 december 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan. De advocaat van verzoekster meent dat de bestreden beslissing moet vernietigd worden in het licht van deze rechtspraak van de Raad van State.

Verzoekster heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan zij tevens de schending aanvoert.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...).”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekster. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de

vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Het betoog van verzoekster zoals uiteengezet in dit onderdeel van het enig middel is er uitsluitend op gericht een ruimere toepassing van het criterium 2.8.A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast en tot het aanvoeren dat zij wel voldoet aan de vereiste van een ononderbroken verblijf van vijf jaar. Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* dit betoog van verzoekster dat een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

De omstandigheid dat de raadvrouw van verzoekster ter zitting aangeeft dat de beslissingen moeten worden vernietigd in het licht van de rechtspraak van de Raad van State van 5 oktober 2011 en 1 december 2011, doet hieraan geen afbreuk: verzoekster had dit al kunnen aanvoeren in haar inleidend verzoekschrift dat dateert van 11 januari 2012 en de Raad van State had reeds bij arrest van 9 december 2009 de instructie vernietigd, zodat van de omstandigheid dat het toepassen van deze instructie een schending van artikel 9*bis* kan uitmaken, reeds melding kon worden gemaakt in het verzoekschrift, wat verzoekster nagelaten heeft te doen.

De schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet zoals uiteengezet door verzoekster, kan niet worden aangenomen.

3.3.5. Verzoekster meent dat zij voldoet aan criterium 2.8.A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 omdat haar dochter de Spaanse nationaliteit heeft waardoor verzoekster als familielid een wettig verblijf moet hebben.

Er wordt herhaald dat verzoekster aan het bestuur heeft meegedeeld dat haar oudste dochter de Algerijnse nationaliteit heeft. Verzoekster heeft op het "typeformulier regularisatie" niets aangekruist bij "familieleden van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging vallen" of bij "vreemdelingen die toegelaten of gemachtigd werd tot een onbepaald verblijf in België als hij minderjarig was". Het bestuur is bijgevolg nooit op de hoogte gebracht van het feit dat verzoekster een familielid zou zijn van een burger van de Unie. Bijgevolg diende hierover niet te worden gemotiveerd.

Er wordt op gewezen dat het betoog van verzoekster zoals uiteengezet in dit onderdeel van het enig middel ook hier er uitsluitend op gericht is een ruimere toepassing van het criterium 2.8.A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* dit betoog van verzoekster dat een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is. De schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet zoals uiteengezet door verzoekster, kan niet worden aangenomen.

Ten overvloede wordt gesteld dat, indien verzoekster de mening toegedaan is dat zij in aanmerking komt voor een verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, het haar vrij staat de hiertoe geëigende procedure te volgen.

3.3.6. Inzake de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoekster de schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet, de artikelen 8, 13 en 15 van het EVRM en de artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen, die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Vooreerst wordt vastgesteld dat verzoekster de schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet niet met concrete gegevens uiteenzet, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Op het ogenblik van de bestreden beslissing was de terugkeerrichtlijn nog niet omgezet in Belgisch recht maar was de termijn daartoe wel verstreken, zodat deze op 14 december 2011, het ogenblik waarop aan verzoekster een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, van directe werking was. Artikel 5 van deze richtlijn luidt als volgt:

*"Art. 5 Non-refoulement, belang van het kind, familie- en gezinsleven en gezondheidstoestand
Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:*

- a) het belang van het kind;
- b) het familie- en gezinsleven;
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.”

Artikel 6 van deze richtlijn luidt als volgt:

Art. 6 Terugkeerbesluit

1. Onverminderd de in de leden 2 tot en met 5 vermelde uitzonderingen, vaardigen de lidstaten een terugkeerbesluit uit tegen de onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft.
2. De onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijft en in het bezit is van een door een andere lidstaat afgegeven geldige verblijfsvergunning of andere toestemming tot verblijf, wordt opgedragen zich onmiddellijk naar het grondgebied van die andere lidstaat te begeven. Indien dit bevel niet wordt nageleefd, of indien om redenen van openbare orde of nationale veiligheid het onmiddellijke vertrek van de betrokkene vereist is, is lid 1 van toepassing.
3. De lidstaten kunnen ervan afzien een terugkeerbesluit uit te vaardigen tegen een illegaal op hun grondgebied verblijvende onderdaan van een derde land die, op grond van een op de datum van inwerkingtreding van deze richtlijn geldende bilaterale overeenkomst of regeling, door een andere lidstaat wordt teruggenomen. Door de lidstaat die de betrokken onderdaan van een derde land heeft teruggenomen, wordt in dit geval lid 1 toegepast.
4. De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf.
5. Indien ten aanzien van de illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land een procedure loopt voor de verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf, overweegt, onverminderd lid 6, die lidstaat ervan af te zien een terugkeerbesluit uit te vaardigen zolang de procedure loopt.
6. Deze richtlijn belet niet dat in de lidstaten het besluit inzake de beëindiging van het legaal verblijf tezamen met een terugkeerbesluit en/of een verwijderingsbesluit en/of een inreisverbod overeenkomstig de nationale wetgeving met één administratieve of rechterlijke besluit of handeling kan worden genomen, onverminderd de procedurele waarborgen die zijn vervat in hoofdstuk III en in andere toepasselijke bepalingen van het communautair en het nationaal recht.”

Inzake artikel 5 van deze richtlijn wordt erop gewezen dat verzoekster aan het bestuur niet had meegedeeld dat haar familieleden mogelijk op legale wijze in België verbleven. Uit de stukken van het dossier blijkt dat deze familieleden de Algerijnse nationaliteit hebben en er werd geen melding gemaakt van enige verblijfstitel. Bijgevolg diende bij het nemen van het bestreden bevel geen rekening te worden gehouden met legaal in het Rijk verblijvende familieleden en diende hierover niet te worden gemotiveerd. Verzoekster toont ook nu niet aan dat het gezin van elkaar gescheiden zou worden. Zij legt geen bewijzen voor van de Spaanse nationaliteit van haar dochter, van wie zij eerder beweerde dat deze de Algerijnse nationaliteit had. Haar bewering dat haar echtgenoot moet worden beschouwd als “een langdurig ingezetene” blijkt niet uit de stukken van het dossier en wordt ook nu niet gestaafd met enig begin van bewijs.

Inzake artikel 6 van deze richtlijn toont verzoekster niet aan welke bepaling van dit artikel zij geschonden acht. Alleszins dient *in casu* te worden vastgesteld dat het bevel werd uitgevaardigd nadat de procedure inzake verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf werd afgehandeld.

De schending van de artikelen 5 en 6 van de Terugkeerrichtlijn kan niet worden aangenomen.

3.3.7. Inzake de aangevoerde schending van de artikelen 8, 13 en 15 van het EVRM, wordt erop gewezen dat verzoekster de schending van artikel 15 van het EVRM niet met concrete gegevens aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk is.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe

te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekster verduidelijkt in het verzoekschrift dat zij een echtgenoot heeft die moet beschouwd worden als een langdurig ingezetene en dat zij twee minderjarige kinderen heeft waarvan één de Spaanse nationaliteit heeft.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

Er kan worden aangenomen dat er sprake is van een gezinsleven van verzoekster in België. Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van verzoekster.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Betreffende de positieve verplichting

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster het bestuur enkel op de hoogte heeft gebracht van het feit dat zij een echtgenoot en een kind heeft van Algerijnse nationaliteit en dat zij in december 2009 zwanger was. Waar verzoekster voor het eerst in het verzoekschrift aanvoert dat haar echtgenoot moet beschouwd worden als "langdurig ingezetene" en dat haar oudste dochter de Spaanse nationaliteit zou hebben, wordt opgemerkt dat verzoekster dit nooit heeft meegedeeld aan het bestuur zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Ook bij het verzoekschrift legt verzoekster geen enkel bewijs in dit verband voor. Er ligt bijgevolg geen enkel bewijs voor dat één van haar familieleden over een legaal verblijf in België zou beschikken. Er zijn dus geen hinderpalen voor verzoeksters echtgenoot en kinderen om verzoekster te vergezellen en elders een gezinsleven te leiden. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er voor haar hinderpalen zijn om elders een normaal en effectief gezinsleven met haar kinderen en echtgenoot uit te bouwen of verder te zetten.

Er is bijgevolg geen sprake van een positieve verplichting om het recht op gezinsleven van verzoekster te handhaven. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Nu de schending van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond, kan de schending van artikel 13 van het EVRM evenmin aanvaard worden.

Het enig middel is in al zijn onderdelen, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

mevr. L. VANDEKERKHOVE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

A. DE SMET